

maalet, Undersøgelsen af alle de mange forskellige Forhold, som ligger for. Ministeriet har jo i Oktober Maaned i Fjor her forelagt nogle Forslag vedrørende de vestindiske Øer. Disse Forslag er ikke kommet til Behandling. Det kan være sket af mange Grunde. Men naar Ministeriet har fremsat disse Forslag, maa det vel være, fordi der i dem indeholdes Momenter til Øernes Ophjælpning. Men Befolkningen er blevet lullet og dysset i Søvn ved Ministeriets Adfærd, ved Ministeriets kategoriske Erklæringer. Og efter at Befolkningen saaledes er dysset i Søvn, kommer Ministeriet pludselig og vækker det med den Meddelelse, at nu skal vi sælge, det stik modsatte af, hvad det hele Tiden havde sagt.

Nu nævnede den højtærede Udenrigsminister i Gaar noget, der havde staaet i et Blad om Finansminister Lüttichau (*Udenrigsministeren* [Scavenius]): Det var ikke taget fra et Blad, det var noget rent officielt). Det havde dog staaet i et Blad, og det var det, jeg sagde. Jeg havde en levende Fornemmelse af, at Udenrigsministeren selv havde en saadan underlig Følelse af: Gud ved, om den her gaar? Men den gaar ikke. Thi det, der da forelaa, var en Meddelelse fra den danske Regering til den amerikanske om, at der ikke kan føres Forhandlinger om disse Øer, før der forelaa et Tilbud fra Amerikas Side, fra dansk Side kom der intet Tilbud. Maa jeg spørge: Er det, at der føres Forhandlinger om Øernes Salg? Der udgaar herfra en Meddelelse om, at der ikke kan komme til at foreligge Forhandlinger, før der foreligger et saadant Tilbud. Den højtærede Udenrigsminister havde derfor fuldkommen Ret i sin Frygt for, at dette ganske sikkert ikke vilde gaa. — Den højtærede Minister fremsatte imidlertid i Slutningen af sit Foredrag en anden Udtalelse, en vægtig Udtalelse, og det var den, at man overhovedet ikke kan have Tillid til andre end sine Meningsfæller. Denne Udtalelses Rigtighed vil jeg paa det bestemteste bestride. Der findes indenfor Ministeriet Folk, der ikke er moralsk fordærvede, saaledes at man ikke kan have Tillid til dem. Tillid, det er ikke noget, der beror paa, om man har samme Anskuelse eller ej. Det, der binder Folk sammen som Meningsfæller, er i det hele og store fælles Anskuelser, men Tillid beror ikke paa, om man har fælles Anskuelser. Jo nærmere man staar Folk, des mere Fortrolighed har man selvfølgelig til dem; men Tillid kan man nære

med absolut lige saa stor Grund til sine argeste Modstandere som til sine politiske Meningsfæller. Og ingen er berettiget til at træde ind i et Ministerium, naar han ikke er af en saadan Støbning, at ogsaa politiske Modstandere kan have Tillid til ham. Hvis han ikke er af den Støbning, har han ikke Lov, hverken overfor Kongen eller Folket, til at træde ind i et Ministerium. Alt hører op, hvis man ikke skal kunne have Tillid til hinanden. Og det er klart ogsaa, at da vi f. Eks. kom til den Sammenkomst, hvortil Udenrigsministeren havde bedt os, saa havde vi Tillid. Jeg har forhandlet — jeg tænker her særlig paa et bestemt Tilfælde — med en af Udenrigsministerens Kolleger, og der sagde jeg i en Pause spøgefuldt, men selvfølgelig i og for sig med fuldt Alvor med Hensyn til selve Sagen: det glæder mig at forhandle med Ministeren, fordi jeg er sikker paa, at De lige saa lidt vil føre mig bag Lyset, som jeg vil føre Dem bag Lyset. Dette var et Udtryk for den gensidige Tillidsfølelse mellem to Mennesker, som staar langt fra hinanden i politisk Henseende. Men Tillid maa der til, og hvis Ministeren erklærer, at hans politiske Modstandere ikke kan have Tillid til ham, saa maa Ministeren tage den deraf følgende Konsekvens: at træde ud af Ministeriet, i hvilket vi kun ønsker at se Folk, til hvem vi kan have Tillid.

Efter at Ministeriet har dysset Befolkningen i Søvn med Hensyn til det vestindiske Spørgsmaal, møder det altsaa nu pludselig, ganske uventet for alle, for Rigsdagen og for Folket, frem med denne Konvention og siger: nu skal der sælges, een, to, tre. Saaledes maatte man opfatte det: Sagen skulde afgøres i en Fart. Men naar det er Tilfældet, maa Ministeriet virkelig, efter hvad der er gaaet forud, finde sig i, at man kalder det en Overrumpling. Ministeriet og Rigsdagen er ikke det ganske Folk. Vi har ikke, om vi end føler os nok saa stormægtige, Lov til at behandle det Folk, hvis Repræsentanter vi er, som noget os ganske ligegyldigt, der ingen Mund og Mæle maa have, der ikke grundigt maa overveje et saadant Spørgsmaal. Jeg er her af en anden Opfattelse end det ærede Medlem fra Ringkøbing, idet jeg mener, at Afgørelsen og Ansvaret i en saadan Sag nødvendigvis maa findes hos de faa, hos Landets ansvarlige Myndigheder og ikke bør lægges ud i Befolkningen. Det er jeg af den gode Grund, at jeg ønsker, at Ansvarsfølelsen skal være noget effektivt, og lægger man en Sags